

1 SKYRIUS

VISKAS PRASIDĖJO PŪGA. Alba tuo įsitikinusi. Iš pradžių pradėjo snigti, o paskui nutiko visa kita. Alba su mažąja sesute Elena lankėsi pas dėdę Baltazarą Šerndalene. Pakeliui į ten du kartus persėdo į kitą traukinį. Kai pagaliau atvyko, Alba buvo visa suprakaitavusi.

Jos atvyko sekmadienį, o dabar jau antradienis. Vos po šešių dienų bus Kalėdos. Alba taip jų laukė, kad jai atrodė, jog sprogs iš nekantrumo. Tačiau niekas nelaukė taip kaip Elena. Labiausiai sesutė laukė Kalėdų Senelio.

– Jis netrukus atvyks! – pasakė ji ir atsistojo prie lango. – Jei liksiu čia budėti, pamatysiu, kada jis pasirodys!

Alba nustojo tikėti Kalėdų Seneliu prieš keletą metų, bet gerai, kad Elena tiki, todėl turi kuo užsiimti dienomis. Albai patikdavo lankytis pas dėdę Baltazarą. Liūdnoka būdavo tik dėl vieno dalyko – kartais ilgėdavosi draugų. Ir dar jai nusibosdavo visą laiką leisti su Elena.

Pastarąjį dalyką dėdė turbūt pastebėjo. Dabar, kai pas jį svečiavosi dukterėčios, dėdė atidėjo darbus ir turėjo begalę laiko. Vos tik Albai imdavo atrodyti, kad Elena ją erzina, dėdė Baltazaras sugalvodavo kokį nors naują užsiėmimą. Jie kepė imbierinius sausainius, gamino saldainius, iš marcipanų masės lipdė paršelių formos saldumynus ir eidavo į kalėdinę mugę miestelyje.

Kaip tik šiandien jie ruošėsi kalėdiškai papuošti namus.

Dėdė turėjo penkias dideles dėžes, pilnas nykštukų, kalėdinių staltiesių ir žvakidžių. Dar buvo didelė dėžė eglės žaisliukų. Bet jos neatidarys, kol likus kelioms dienoms iki Kalėdų parsineš eglę.

– Kiek daiktų! – nustebo Alba pažvelgusi į dėžes su kalėdinėmis dekoracijomis.

– Juk mano namas didelis, – priminė dėdė, – todėl reikia tikrai daug kalėdinių nykštukų.

Jis neužsiminė, kad nemažai dekoracijų padarė pats. Dėdė Baltazaras gamino baldus ir mokėjo daryti gražius

daiktus. Dažniausiai jis gamindavo didesnius daiktus, tokius kaip krėslai, sofas ir stalai, bet Alba žino, kad jis moka padaryti ir mažesnius daikčiukus. Pavyzdžiui, jis mamai gimtadienio proga ištekino gražų dubenį.

Jie puošė namus visą popietę. Ir kaip tik tada, ištuštinus paskutinę dėžę, pradėjo snigti.

– Žiūrėkite! Sninga! Kaip gausiai! – garsiai sušuko Elena.

Ji pribėgo prie lango ir pažvelgė laukan. Mergaitė švytėjo iš džiaugsmo. Ji dievino sniegą.

– Matai, Alba? Juk sakiau, kad prieš Kalėdas pasnigs!

Alba nusišypsojo. Iš tiesų Elena nenorėjo važiuoti pas dėdę Baltazarą. Ji labiau norėjo likti namuose mieste su tėvais ir atvažiuoti kartu su jais. Tačiau mama buvo jau nusprendusi, kad juodu su tėčiu savaitę prieš Kalėdas turi pabūti vieni. Jie buvo ką tik nusipirkę naują namą, į kurį šeima persikraustys po Naujųjų. Todėl mama su tėčiu turintys pakuoti daiktus ir tvarkytis.

Albai atrodė visai gerai, kad tuo metu nereikia būti namuose. Be to, jie buvo gavę itin ilgas kalėdines atostogas. Mokiniai buvo paleisti visa savaitę anksčiau dar iki atostogų. Niekam nėra taip pasisekę.

Dėdė Baltazaras atsistojo šalia Elenos ir apkabino smulkius jos petukus.

– Juk pasisekė, kad pasnigo, – pasakė jis. – Galėsite sugalvoti ką nors smagaus.

– Mmm, – numykė Elena. – Tikiuosi, kad bus *krūvos* sniego, kad jis išliktų labai ilgai. Iki pat mano gimtadienio!

Naujųjų išvakarėse Elenai sukaks septyneri. Mama sakydavo, kad ji tikrai stengėsi, kad Elena gimtų kitą dieną, kurią nors sausio dieną, o ne gruodžio pabaigoje. Visgi nepavyko. „Tu buvai tokia užsispyrusi, – sakydavo ji. – Lyg būtum nutarusi gimti paskutinę metų dieną.“

Alba buvo patenkinta, kad gimė vasarį. Kitais metais jai sukaks dvylika. Mama pažadėjo, kad ta proga ji galės į naujuosius namus pasikviesti visą klasę.

Dėdė Baltazaras tylus stovėjo prie lango. Alba žiūrėjo į jį. Ar jai tik pasirodė, ar dėdė sunerimęs?

Snaigės sukosi verpetais, už namo kampų užė vėjas.

– Koks čia garsas? – paklausė Elena.

– Tik vėjas pučia, – paaiškino dėdė.

Abejonių neliko. Dėdė Baltazaras buvo visai nelinksmas.

– Kas atsitiko? – tyliai paklausė Alba.

Dėdė papurtė galvą.

– Nieko, – skubiai ištarė jis.

Per greitai.

Net Elena suprato, kad jis meluoja.

– Ar tau nepatinka, kai sninga? – paklausė ji išpūtusi akis į dėdę Baltazarą.

Dėdė nusijuokė.

– Aišku, kad patinka. Tik tiek, kad... – pasakė jis ir nutilo.

– Kas tik tiek? – pasiteiravo Alba.

Baltazaras pataisė ant palangės stovintį nykštuką iš siūlų.

– Aš girdėjau kalbant apie sniegą dar vakar, – pasakė jis. – Per naujienas, kai pranešė orų prognozę. Atrodo, gali daug prisnigti.

Elena pašoko.

– Bet juk tai labai gerai!

– Naaa... – numykė dėdė. – Priklauso nuo to, kiek prisnigs. Jei nepasiseks, snigs ir pustys kelias dienas. Tada žmonėms bus sunku keliauti, kaip jie nori.

Tai sakydamas, pažvelgė tiesiai į Albą.

– Ką nori pasakyti? – tyliai paklausė Alba, nors pukiškai suprato.

Jei ir toliau snigs, gali būti, kad tėvai nespės atvykti iki Kalėdų. O Alba ir Elena negalės grįžti į Stokholmą. Kalėdų išvakarėse jos turės likti Šerndalene su dėde Baltazaru.

Albai gerklėje įstrigo gumulas. Juk ji ne taip viską išivaizdavo.

– Tikrai nenoriu gąsdinti jūsų be reikalo, – švelniai pasakė dėdė, – bet turite nusiteikti, kad blogas oras gali užsitęsti. Tada jūsų tėvams bus sunku išvažiuoti iš Stokholmo. Turiu galvoje, kad jie negalės atvykti nei automobiliu, nei traukiniu.

Elenos akys sudrėko.

– Oi, kaip negerai, – sušnabždėjo ji.

Dėdė Baltazaras paglostė jai galvą.

– Tikėkimės geriausio, – pasakė jis. – Juk orų prognozuotojai gali klysti. Galbūt nesnigs kelias dienas. Juk tėvai atvažiuos ne anksčiau nei sekmadienį. Iki to laiko oras gali pasikeisti.

Alba nieko nepasakė. Iki sekmadienio dar penkios dienos. Tai gali būti ir daug, ir mažai. Būtent dabar ji tikėjosi, kad tai reikšminga.

– O dabar nuveikime ką nors smagaus, – ryžtingai pareiškė dėdė. – Nukreipkime mintis kitur.

– Aš noriu pasivažinėti rogutėmis! – užsimanė Elena.

– Rytoj, – nesutiko dėdė. – Juk dabar jau visiškai tamsu.

Elena nekantriai atsiduso.

– Vis tiek noriu važinėti rogutėmis, – pareiškė ji ir atsisėdo ant sofos.

Dėdė pastovėjo tylėdamas ir žvelgdamas per langą. Paskui lėtai atsisuko ir pažvelgė iš pradžių į Albą, o paskui į Eleną.

– Norėjau palaukti tinkamo laiko. Manau, kad dabar kaip tik ta akimirka. Būtent šiandien, būtent dabar.

Alba sukluso.

– Tinkama akimirka kam?

Dėdė išsitiesė ir pasakė:

– Parodyti jums, ką rudenį nusipirkau aukcione. Kai ką nuostabaus. Ir, tiesą sakant, gana įdomaus.